

Keep it simple, Mr. D (del 7)

En signal, två signaler, tre

”Titta där är Lilla Björnen.” sa Maja. Hon och Lilian låg på rygg i sängen. Klisterstjärnorna som lyste i taket följde sommarhalvårets stjärnkarta. Snart skulle de behöva flytta dem igen. Sommaren var slut. ”Du har leukemi. Sluta smyga med det.” Efter en stund vände Lilian blicken mot stjärnorna. Maja tänkte Nu faller jag. ”Vi är på ett sjukhus och jag är din bästa vän, jag är väl inte dum i huvudet. Cassiopeia.” Lilian pekade. Maja svarade inte.

De turades om och fortsatte att peka ut Stora Björnen, Ormen, Giraffen, Norra Kronan. Maja låg på Lilians arm, befann sig i gränslandet nära att somna precis när Lilian började, sakta. Trevande. ”Du, den här Rasmus. Var har du hittat honom?” Maja grymtade lite av tröttheten innan hon svarade ”Internet.” Lilian frågade försiktigt vad de brukade hitta på när han kom hit. Maja gick i försvar direkt. ”Varför undrar du?” Lilian hasade sig upp och lutade sig på armbågen. ”Jag undrar bara. Jag är intresserad.” Maja påpekade att han bara hade hälsat på en gång, och att enda anledningen till Lilians intresse var riskerna. ”Ni tror ju att han kommer att skada mig, ni tror ju det allihop.” Lilian höjde ögonbrynen lätt. ”Han hoppade ut från balkongen när Didrik tog din vattenpipa.” Maja vände sig sakta bort i sängen och sa att Rasmus förstod henne, att han brydde sig. Hon landade tungt på sidan, med ryggen mot Lilian. ”Och på internet kan jag vara mig själv.” Lilian satte sig upp i skräddarställning. ”Vara dig själv, det är ju bra! Men det kan du inte vara med mig, menar du?” Maja satte sig också upp, nästan för fort. ”Jag vill inte prata om det här mer. Kan inte du gå härifrån? Nu, gå nu. Gå då!” Lilian drog sig sakta ur sängen, plockade ihop sina saker och gick. Hon stängde dörren noggrant och Maja rasade ihop i en hög på golvet.

Dörren klickade till och Lilian satte sig borta på bänken i korridoren. Hon väntade. Hon hörde Majas gråt och panik. Hon hörde något slitas sönder. Sedan blev det tyst. Lilians mobiltelefon ringde, hon lät det dröja. En signal, två signaler, tre. ”Hej, det är Lilian.” Maja grät och hulkade i luren, Lilian hörde inga direkta ord men kunde urskilja upprepade ”Jag menade inte” och ”Förlåt” blandat med en mängd otydliga svärord. ”Okej.” sa Lilian. ”Okej, okej. Jag lägger på nu. Vi ses snart.” Hon satt kvar och väntade. Gråten från andra sidan dörren hade tystnat. Hon väntade lite till. Sedan öppnade hon dörren och klev tillbaka in.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Buenafe Mistén @ CaseClosed med Poeter.se id #28444 innehar upphovsrätten